

Să oferim înapoi!

DE CITIT

Luca 12:16-21;
Eclesiastul 2:18-22;
Eclesiastul 5:10;
Proverbele 27:23-27;
2 Corinteni 4:18;
Coloseni 1:15-17

DE MEMORAT

«Și am auzit un glas din cer care zicea:
„Scrie: Ferice de acum încolo de morții
care mor în Domnul!” „Da”, zice Duhul,
„ei se vor odihni de ostenele lor, căci
faptele lor îi urmează!” »

(Apocalipsa 14:13)

Sabat după-amiază

Pe măsură ce ne apropiem de sfârșitul anilor productivi, interesul nostru financiar se concentrează pe păstrarea bunurilor pe care le avem, în anticiparea sfârșitului vieții. Trecerea de la muncă la pensie poate fi o experiență foarte traumatizantă. Cum ar trebui să procedăm cel mai bine în ceea ce privește banii?

Pe măsură ce îmbătrânesc, oamenii încep aproape în mod natural să își facă griji cu privire la viitor. Cele mai comune temeri sunt: moartea prematură (înainte de a-și pune familia de adăpost), viața prea lungă (a trăi mai mult decât bunurile sau economiile personale), o boală fulgerătoare (toate resursele personale ar putea dispărea brusc) și o dizabilitate mintală și/sau fizică (în grija cui vor rămâne).

Comentând asupra acestor temeri, Ellen G. White scrie: „Toate aceste temeri vin de la Satana. [...] Dacă ei ar fi așa cum dorește Dumnezeu, zilele lor finale ar putea fi cele mai fericite și cele mai bune. [...] Ei ar trebui să lase deoparte îngrijorarea și poverile și să-și ocupe timpul în mod cât mai plăcut și roadele culese să fie pentru cer” (*Mărturii pentru biserică*, vol. 1, p. 424).

În această săptămână vom trece în revistă sfaturile lui Dumnezeu pentru ultimii noștri ani. Ce ar trebui să facem, ce nu ar trebui să facem și ce principii ar trebui să urmăm?

Bogatul neînțelept

1 Citește Luca 12:16-21. Care este mesajul valabil pentru noi? Ce mustrare puternică i-a adresat Dumnezeu celui om neînțelept și ce ar trebui să înțelegem de aici despre atitudinea noastră față de ceea ce deținem?

Luca 12:16-21 ¹⁶ Și le-a spus pilda aceasta: „Țarina unui om bogat rodise mult.

¹⁷ Și el se gândea în sine și zicea: „Ce voi face? Fiindcă nu mai am loc unde să-mi strâng roadele.”

¹⁸ „Iată”, a zis el, „ce voi face: îmi voi strica grânarele și voi zidi altele mai mari; acolo voi strânge toate roadele și toate bunătățile mele;

¹⁹ și voi zice sufletului meu: „Suflete, ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea și înveselește-te!”

²⁰ Dar Dumnezeu i-a zis: „Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul; și lucrurile pe care le-ai pregătit ale cui vor fi?”

²¹ Tot așa este și cu cel ce își adună comori pentru el, și nu se îmbogățește față de Dumnezeu.”

Chiar dacă mesajul este mai amplu, s-ar putea spune că aceasta este o ilustrație a lui Isus despre *ce să nu faci când ieși la pensie*. O persoană care renunță la muncă pentru a cheltui pentru propria plăcere ce a adunat, ar trebui să aibă grijă și să ia aminte la această istorioară. Problema nu este munca din greu sau acumularea de bogății, mai ales pe măsură ce înaintezi în viață și poate chiar te îmbogățești. Problema constă în atitudinea pe care o ai. Cuvintele omului – „odihnește-te, mănâncă, bea și înveselește-te” (Luca 12:19) – exprimă adevărata problemă.

„Țintele acestui om nu erau mai înalte ca ale animalelor. El trăia de parcă n-ar fi niciun Dumnezeu, nici cer și nici viață viitoare; ca și când tot ceea ce avea era numai al său și nu datora nimic nici lui Dumnezeu, nici omului” (Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 257-258).

Dacă, în această perioadă din viață, ne gândim numai la noi și ignorăm nevoile celor din jurul nostru și cauza lui Dumnezeu, urmăm exemplul bogatului neînțelept. Nu este niciun indiciu în parabola lui Isus că omul bogat ar fi fost leneș sau necinstit. Problema era modul în care folosea ceea ce îi încredințase Dumnezeu. Pentru că nu știm ziua în care vom muri, ar trebui să fim întotdeauna pregătiți pentru ea, trăind ca să împlinim voia Lui, nu să ne dedăm la o viață de egoism.

Ideea generală transmisă de Biblie este că fiecare om lucrează și rămâne productiv cât de mult poate. Este interesant de observat că autorii marilor

cărți profetice Daniel și Apocalipsa aveau peste 80 de ani când și-au definitivat lucrările. Aceasta se întâmpla într-o perioadă când speranța de viață era undeva în jurul a 50 de ani. Ellen White și-a publicat unele dintre cele mai cunoscute și mai iubite cărți, precum *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, după vârsta de 70 de ani. Vârsta, prin urmare, atâta vreme cât suntem sănătoși, nu ar trebui să însemne că nu mai suntem productivi și că nu mai facem binele care ne stă în putință.

Isus i-a sfătuit pe cei care așteaptă a doua Lui venire nu doar să vegheze, ci să și lucreze (Matei 24:44-46).

Indiferent de vârsta și de banii pe care îi avem, cum putem evita capcana în care a căzut omul din această parabolă? Întreabă-te: „Pentru ce trăiesc?”.

Luni, 6 martie

Nu poți lua nimic cu tine

Cineva l-a întrebat pe mare evanghelist Billy Graham ce l-a surprins cel mai mult la viață (Graham avea peste 60 de ani la vremea aceea.) Răspunsul lui a fost: „Cât de scurtă e.” Fără îndoială, viața trece repede.

2 Ce ne învață următoarele texte despre viața omenească de aici, de pe pământ? Psalmii 39:11; 49:17; 1 Timotei 6:6,7; Iacov 4:14; Ecclesiastul 2:18-22

Psalmii 39:11 Tu pedepsești pe om și-l lovești pentru fărâdeleaga lui: îi prăpădești, ca molia, ce are el mai scump. Da, orice om este doar o suflare.

Psalmii 49:17 căci nu ia nimic cu el când moare: vistieriile lui nu se coboară după el.

1 Timotei 6:6,7 ⁶ Negreșit, evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig.

⁷ Căci noi n-am adus nimic în lume și nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea.

Iacov 4:14 și nu știți ce va aduce ziua de mâine! Căci ce este viața voastră? Nu sunteți decât un abur, care se arată puțințel, și apoi pier.

Ecclesiastul 2:18-22 ¹⁸ Mi-am urât până și toată munca pe care am făcut-o sub soare, muncă pe care o las omului care vine după mine, ca să se bucure de ea.

¹⁹ Și cine știe dacă va fi înțelept sau nebun? Și totuși el va fi stăpân pe toată munca mea pe care am agonisit-o cu trudă și înțelepciune sub soare. Și aceasta este o deșertăciune. ²⁰ Am ajuns până acolo că m-a apucat o mare deznădejde de toată munca pe care am făcut-o sub soare.

²¹ Căci este câte un om care a muncit cu înțelepciune, cu pricepere și cu izbândă, și lasă rodul muncii lui unui om care nu s-a ostenit deloc cu ea. Și aceasta este o deșertăciune și un mare rău.

²² Căci, drept vorbind, ce folos are omul din toată munca lui și din toată străduința inimii lui cu care se trudește sub soare?

Nu numai că viața trece repede, dar când murim nu luăm nimic cu noi, cel puțin nimic din bunurile materiale pe care le-am adunat. (Luăm caracterul, zici? Cu caracterul e altceva.) „Nu ia nimic cu el când moare”, se spune în Psalmii 49:17, ceea ce înseamnă că respectiva persoană lasă toate lucrurile în urmă pentru altcineva. Cine le va primi? Depinde desigur de planurile făcute din timp.

Deși, bineînțeles, nu toată lumea are proprietăți, majoritatea oamenilor, în mod special cei care au lucrat de-a lungul anilor, au adunat ceva bani sau bunuri. Ce se va întâmpla cu ele după decesul proprietarului este o întrebare importantă, la care proprietarii ar trebui să se gândească.

Pentru cei care la sfârșitul vieții au anumite bunuri, fie de valoare, fie nu, planificarea moștenirii poate fi ultimul act de administrare atentă a lucrurilor cu care i-a binecuvântat Dumnezeu. Dacă nu ai un plan de gestionare a moștenirii pe care o lași, adică dacă nu ai un testament, pot interveni legile statului, care depind, bineînțeles, de țara în care locuiești. Dacă mori fără să ai un testament, majoritatea autorităților civile vor transfera pur și simplu bunurile tale către rudele tale, indiferent dacă acestea au nevoie de ele sau nu, indiferent dacă acestea vor folosi banii cu chibzuință sau nu și indiferent dacă tu ai fi ales sau nu să le oferi o parte din bunurile tale. Biserica nu va primi nimic. Dacă aceasta este dorința ta, e bine; dacă nu, trebuie să faci planuri din timp.

Deoarece Dumnezeu este Stăpân peste toate (vezi Psalmii 24:1), ar fi logic să concluzionăm din perspectiva Bibliei că, atunci când nu mai avem nevoie de ceea ce Dumnezeu ne-a încredințat, ar trebui ca ceea ce ne-a rămas să-I înapoiem Lui, Proprietarului de drept, după ce nevoile celor dragi au fost împlinite.

Ce s-ar întâmpla cu cei dragi ai tăi dacă ar fi să mori astăzi? Ce s-ar întâmpla cu proprietățile tale? Ar fi împărțite după voia ta?

Începe cu nevoile personale

În vremurile Vechiului Testament, mulți dintre copiii lui Israel erau agricultori și păstori. Prin urmare, unele făgăduințe ale lui Dumnezeu erau formulate într-un limbaj agricol. De exemplu, în Proverbele 3:9,10, Dumnezeu spune că, dacă Îi suntem credincioși din punct de vedere financiar, „grânarele [ne] vor fi pline de belșug”. Probabil că mulți creștini nu au un grânar în zilele noastre. Așadar, înțelegem că Dumnezeu ne va binecuvânta activitatea de la serviciu sau afacerea pe care o deținem, dacă suntem dispuși să ne supunem Lui și să Îl ascultăm.

3

Citește Proverbele 27:23-27. Cum ai interpreta în dreptul creștinilor de azi îndemnul: „Îngrijește bine de oile tale și ia seama la turmele tale”?

Proverbele 27:23-27²³ **Îngrijește bine de oile tale și ia seama la turmele tale.**

²⁴ **Căci nicio bogăție nu ține veșnic și nici cununa nu rămâne pe vecie.**

²⁵ **După ce se ridică fânul, se arată verdeața nouă, și ierburile de pe munți sunt strânse.**

²⁶ **Mieii sunt pentru îmbrăcăminte, și țapii pentru plata ogorului;**

²⁷ **laptele caprelor ți-ajunge pentru hrana ta, a casei tale, și pentru întreținerea slujnicilor tale.**

Oricât ar avertiza Biblia în privința bogățiilor care îi disprețuiesc pe săraci sau care sunt lacomi când vine vorba de bogățiile lor, Scriptura nu condamnă bogăția sau eforturile oamenilor de a o dobândi, atâta vreme cât nu recurg la mijloace necinstite sau la asuprire. De fapt, textele de mai sus indică faptul că ar trebui să fim sârguincioși în chestiunile financiare, pentru a avea suficient pentru noi și pentru familia noastră. „Laptele caprelor ți-ajunge pentru hrana ta, a casei tale și pentru întreținerea slujnicilor tale” (Proverbele 27:27). Pentru zilele noastre am putea reformula astfel acest verset: „Verifică-ți extrasele de cont și analizează-ți situația financiară.” Sau: „Fă un bilanț și înțelege raportul dintre datorii și fondurile pe care le deții.”

Din când în când în timpul anilor productivi, ar fi bine să îți reconsideri testamentul sau alte acte, precum și valorile pe care le deții, și să le actualizezi, dacă este cazul. Testamentul și conturile fiduciare sunt întocmite ca mijloc de protecție în caz de deces prematur sau de incapacitate de decizie. Ideea este să plănuiești din timp ce se va întâmpla cu bunurile tale după ce nu vor mai fi alte tale.

O bună administrare a lucrurilor cu care ne-a binecuvântat Dumnezeu nu înseamnă doar ce facem cu ce avem cât trăim, ci și ce se întâmplă după ce

nu vom mai fi – pentru că, dacă Domnul nu revine în timpul vieții noastre, noi vom muri, în timp ce posesiunile noastre materiale vor rămâne în urmă. Prin urmare, depinde de noi să luăm măsuri ca lucrurile cu care am fost binecuvântați să devină o binecuvântare pentru alții și să contribuie la înaintarea lucrării lui Dumnezeu.

„Nicio bogăție nu ține veșnic” (Proverbele 27:24). De ce este important să avem mereu în minte gândul acesta?

Miercuri, 8 martie

Binefacere de pe patul de moarte

4 Ce principii poți extrage din următoarele texte cu privire la gestionarea banilor?

1 Timotei 6:17 Îndeamnă pe bogății veacului acestuia să nu se îngâmfe și să nu-și pună nădejdea în niște bogății nestatornice, ci în Dumnezeu, care ne dă toate lucrurile din belșug, ca să ne bucurăm de ele.

2 Corinteni 4:18 Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice.

Proverbele 30:8 Depărtează de la mine neadevărul și cuvântul mincinos; nu-mi da nici sărăcie, nici bogăție, dă-mi pâinea care-mi trebuie.

Eclesiastul 5:10 Cine iubește argintul nu se satură niciodată de argint, și cine iubește bogăția multă nu trage folos din ea. Și aceasta este o deșertăciune!

Banii pot avea o influență puternică asupra oamenilor, o influență care i-a dus pe mulți la ruină. Cine nu a auzit de oameni care au făcut lucruri îngrozitoare din cauza banilor – chiar dacă dintotdeauna au avut mulți bani? Dar lucrurile nu trebuie să stea neapărat așa. Prin puterea lui Dumnezeu putem învinge încercarea vrăjmașului de a lua ceva merit să fie o binecuvântare (posesiunile materiale) și a-l transforma într-un blestem.

În contextul bunei organizări a bunurilor lăsate moștenire, unul dintre pericolele cu care se confruntă oamenii este acela de a acumula valori în prezent cu justificarea că, „atunci când o să mor, o să donez totul”. Deși este o situație preferabilă decât aceea de a cheltui totul în prezent, putem fi și ar trebui să fim administratori mai buni decât atât (un miliardar a spus odată că va ști că a trăit cum trebuie, numai dacă nu vor mai fi bani în contul lui pentru propria înmormântare).

„Am văzut că mulți nu contribuie la cauza lui Dumnezeu atâta vreme cât sunt în viață, liniștindu-și conștiința că vor fi foarte generoși la moartea lor; cu greu îndrăznesc să-și manifeste credința și încrederea în Dumnezeu, pentru a da ceva în timp ce trăiesc. Dar această caritate pe patul de moarte nu este ceea ce cere Dumnezeu de la urmașii Săi; ea nu poate să constituie o scuză pentru egoismul celor în viață. Aceia care se agață de proprietățile lor până în ultimul moment le dau mai degrabă morții decât cauzei lui Dumnezeu. Pierderi se produc continuu. Băncile dau faliment, averile dispar în foarte multe feluri. Mulți își propun să facă ceva, dar amână, iar Satana acționează pentru a împiedica mijloacele financiare să intre în tezaurul lui Dumnezeu. Aceste mijloace se pierd înainte să se întoarcă la Dumnezeu, iar Satana jubilează că lucrurile stau așa” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 5, p. 154).

Cum justificăm modul în care folosim binecuvântările noastre materiale? E importantă motivația? De ce?

Joi, 9 martie

Moștenirea spirituală

Deși este greu de spus cum ar fi fost viața pe pământ dacă oamenii nu ar fi păcătuit, un lucru știm cu siguranță: nu ar fi existat bogății adunate în van, lăcomie, sărăcie – lucruri care ne-au afectat lumea de la începutul istoriei. Simțul proprietății asupra bunurilor pentru care am lucrat și care, dacă am lucrat cinstit, ne aparțin pe drept este totuși un simț specific vieții într-o lume căzută.

5

Care este ideea principală din textele de mai jos și ce impact ar trebui să aibă asupra gestionării mijloacelor materiale cu care ne-a binecuvântat Dumnezeu? Psalmii 24:1; Evrei 3:4; Psalmii 50:10; Geneza 14:19; Coloseni 1:15-17

Psalmii 24:1 Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el, lumea și cei ce o locuiesc!

Evrei 3:4 Orice casă este zidită de cineva, dar Cel ce a zidit toate lucrurile este Dumnezeu.

Psalmii 50:10 Căci ale Mele sunt toate dobitoacele pădurilor, toate fiarele munților cu miile lor.

Geneza 14:19 Melhisedec a binecuvântat pe Avram și a zis: „Binecuvântat să fie Avram de Dumnezeul cel Preaînalt, Ziditorul cerului și al pământului.

Coloseni 1:15-17 ¹⁵ El este chipul Dumnezeuului celui nevăzut, Cel întâi născut din toată zidirea.

¹⁶ Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El.

¹⁷ El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El.

Noi suntem doar administratori a ceea ce ne-a încredințat Dumnezeu, adică Dumnezeu este cel care deține totul. Așadar este logic ca, atunci când am terminat de folosit ceea ce ne-a încredințat Dumnezeu și după ce ne-am îngrijit și de propria familie, să Îi înapoziem Lui restul.

„Oferind daruri pentru lucrarea lui Dumnezeu, vă adunați comori în cer. Tot ceea ce depuneți în ceruri este ferit de dezastre și pierdere și va alcătui o bogăție veșnică, nepieritoare” și „se va consemna în raportul cu privire la voi din împărăția cerului” (Ellen G. White, *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, p. 342).

Există multe avantaje dacă dăruim în timpul vieții. Iată câteva:

1. Dătătorul poate vedea rezultatele darului său – o nouă clădire a bisericii, un tânăr sau o tânără la facultate, o campanie de evanghelizare finanțată etc.
2. Lucrarea misionară sau persoana ajutată poate beneficia în prezent, la momentul când nevoia este mare.
3. Nu vor exista certuri în familie sau între prieteni după ce donatorul va muri.
4. Constituie un bun exemplu de valori precum generozitatea și dragostea față de ceilalți.
5. Se reduc taxele aferente succesiunii după deces.
6. Darul ajunge la entitatea dorită de donator (fără intervenția tribunalelor sau a rudelor nemulțumite).
7. Demonstrează că inima dătătorului a fost schimbată, de la egoism la altruism.
8. Donatorul adună comori în cer.

Un gând de încheiere

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 3, p. 116-130 („Către părinții bogați”); *Mărturii pentru biserică*, vol. 4, p. 476-485 („Testamente și moșteniri”); *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, p. 323-335 (Secțiunea 14, „Problema moștenirii și a testamentelor”).

„Ceea ce mulți își propun să amâne până ce sunt aproape să moară, dacă ar fi într-adevăr creștini ar face în timpul vieții, atunci când sunt sănătoși. Ei și-ar devota lui Dumnezeu propria persoană și propria avere și, acționând ca administratori ai Lui, ar avea mulțumirea că își fac datoria. Devenind propriii executori, pot veni ei înșiși în întâmpinarea cerințelor lui Dumnezeu, în loc să transfere răspunderea asupra altora” (*Mărturii pentru biserică*, vol. 4, p. 480).

Cum adică să devină „propriii executori”? A deveni propriul executor înseamnă a împărți singur bunurile câtă vreme ești încă în viață. Făcând lucrul acesta vei avea satisfacția de a vedea rezultatele și a ști că ai folosit cum se cuvine talanții încredințați de Dumnezeu.

Studiu zilnic

Biblia: *Ezra 6 – Neemia 2;*

1. Ce proroci și împărați au făcut să se zidească templul din Ierusalim?
2. Câți sfetnici avea Artaxerxe, împăratul împăraților?
3. Ce slujbă avea Neemia?
4. Ce scrisori de recomandare a primit Neemia din partea împăratului și pentru cine?

Ellen G. White: cartea *Rugăciunea*, capitolul 16 (de la „Rugăciunea particulară trebuie să fie tainică” la final)

5. Ce îl pregătește pe om pentru îndatoririle zilnice și menține pacea spiritului?

Studiul audio